

Sygn. akt VI Gz 246/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: **SSO Barbara Frankowska**

Sędziowie: **SSO Anna Walus-Rzasa**

SSO Anna Harmata

Protokolant: asyst. sędz. Grzegorz Kurasz

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) **Sp. z o.o. w Ż.**

o ogłoszenie upadłości A. R. – (...) w N.

na skutek zażalenia dłużnika A. R. na postanowienie Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego Sekcja Upadłościowa

z dnia 11 czerwca 2013 r., sygn. akt V 1 GU 4/13,

postanawia:

I. oddalić zażalenie,

II. zasądzić od dłużnika A. R. na rzecz wnioskodawcy (...) Sp. z o.o. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 11 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu V Wydział Gospodarczy Sekcja Upadłościowa, przyznał tymczasowemu nadzorcy sądowemu wynagrodzenie za przeprowadzone czynności w kwocie 2.000 zł oraz zwrot poniesionych wydatków w kwocie 331,75zł (pkt I), umorzył postępowanie w sprawie (pkt II), oraz zasądził od uczestnika A. R. – (...) w N. na rzecz wnioskodawcy (...) Sp. z o.o. w Ż. kwotę 5.148,75zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadniając motywy swego rozstrzygnięcia Sąd podał, że wierzyciel wystąpił z wnioskiem o ogłoszenie upadłości dłużnika, a następnie wniosek ten w dniu 3 czerwca 2013r. cofnął z uwagi na zaspokojenie jego wierzytelności przez dłużnika. Czynność ta zdaniem Sądu na tym etapie postępowania jest dopuszczalna i powoduje konieczność umorzenia postępowania w oparciu

o przepis art. 203 §1 k.p.c. w zw. z art. 35 pr. upadł. i napr.

Nadto dodał, że w toku postępowania został wyznaczony tymczasowy nadzorca sądowy, który podjął czynności zmierzające do ustalenia i zabezpieczenia majątku dłużnika, m. in. podjął próbę dostania się na teren przedsiębiorstwa dłużnika gdzie nie został jednak wpuszczony, nawiązał z nim oraz

z pełnomocnikiem wnioskodawcy kontakt telefoniczny i w oparciu o podjęte czynności złożył sprawozdanie poprzedzone wnioskiem o ustanowienie zarządu tymczasowego. Funkcje nadzorcy sądowego sprawował w okresie trzech tygodni. W toku postępowania wnioskodawca na wezwanie Sądu wpłacił zaliczkę na poczet wynagrodzenia i kosztów poniesionych przez tymczasowego nadzorcę.

W dniu 6 czerwca 2013 r. tymczasowy nadzorca sądowy złożył wniosek o przyznanie mu wynagrodzenia z tytułu podjętych czynności w kwocie 2.000 zł oraz zwrot kosztów podjętych czynności (dojazdy i połączenia telefoniczne) w wysokości 331,75 zł.

Sąd I instancji powyższy wniosek uznał w całości za zasadny. Stwierdził, że przyznana kwota wynagrodzenia jest adekwatna do zakresu podjętych przez nadzorcę czynności oraz czasu wykonywania jego funkcji, zaś kwota z tytułu poniesionych kosztów wynika z potrzeby dojazdów prywatnym samochodem z miejsca zamieszkania nadzorcy do upadłego i Sądu oraz z potrzeby wykonywania połączeń telefonicznych w toku realizacji obowiązków nadzorcy. Sąd wskazał nadto, że znaczna część kosztów jest następstwem postawy dłużnika odmawiającego współpracy z nadzorcą, odmawiającego udzielenia mu koniecznych informacji i umożliwienia dostępu na teren przedsiębiorstwa.

Jako podstawę prawną swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał przepisy art. 38 i 162 prawa upadłościowego i naprawczego.

Pismem z dnia 3 lipca 2013 r. uczestnik A. R. zaskarżył częściowo powyższe postanowienie domagając się zmiany pkt. I poprzez przyznanie tymczasowemu nadzorcy sądowemu wynagrodzenia za podjęte czynności w kwocie 300 zł oraz zmiany pkt. III orzeczenia poprzez zasądzenie od dłużnika na rzecz wnioskodawcy kwoty 3.117 zł. Skarżący wniósł nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów art. 162 ust. 1 i 2 pr. upadł. i napr. w zw. z art. 38 ust. 2 w/w ustawy poprzez błędne wyliczenie wysokości przysługującego nadzorcy wynagrodzenia, tj. przyznanie wynagrodzenia w kwocie znacznie zawyżonej w stosunku do podjętych przez nadzorcę czynności.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący powołał się na w/w przepisy oraz sprawozdanie nadzorcy sądowego z dnia 4 czerwca 2013 r. Stwierdził nadto, że powyższe sprawozdanie jest wyjątkowo lakoniczne, nie wynika z niego jakich konkretnie czynności podjął się nadzorca sądowy, z jakimi podmiotami czynił ustalenia co do majątku uczestnika oraz w jaki sposób sprawował nadzór nad zachodzącymi zdarzeniami prawnymi. Nie wyjaśnił również jakie skutki odniosły jego czynności, a w szczególności co udało się mu ustalić i z jakimi dokumentami się zapoznał.

Uczestnik wyjaśnił nadto, że w ramach kontaktów z nadzorcą informował go, iż nie zostanie wpuszczony na teren nieruchomości, a na skutek zaspokojenia roszczenia wierzyciela wniosek o ogłoszenie upadłości zostanie cofnięty ze skutkiem prawnym. Tym samym nie zachodziła potrzeba udawania się przez nadzorcę do N.. Dodał, że nakład nadzorcy sądowego w niniejszej sprawie okazał się zdecydowanie mniejszy aniżeli w typowych sprawach tego rodzaju. Swoje czynności wykonywał przez okres od dnia 22 maja do 4 czerwca 2013 r., a w praktyce znacznie krócej. Skoro zatem wysokość jego wynagrodzenia uzależniona jest od nakładu pracy to w niniejszej sprawie zachodzi konieczność miarkowania tego wynagrodzenia. W ocenie skarżącego przytoczone w uzasadnieniu zażalenia argumenty przemawiają za uznaniem, że wynagrodzeniem adekwatnym do nakładu pracy nadzorcy będzie kwota 300 zł.

Wierzyciel pismem z dnia 30 lipca 2013 r. złożył odpowiedź na zażalenie wnosząc o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Stwierdził, że cofnięcie wniosku nastąpiło pod wpływem presji wywartej przez tymczasowego nadzorcy skutkującej zaspokojeniem roszczenia przez dłużnika.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie dłużnika nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznając zażalenie dłużnika Sąd Okręgowy nie dopatrywał się zarzucanych Sądowi I instancji naruszeń przepisów.

Na wstępie należy wskazać, że ustanowienie tymczasowego nadzorcy sądowego w niniejszej sprawie nastąpiło postanowieniem z dnia 21 maja 2013 r. w trybie zabezpieczenia majątku dłużnika (art. 38 pr. upadł. i napr.). Jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia podstawą powyższego była okoliczność wyzbywania się majątku przez dłużnika w toku postępowań egzekucyjnych (darowizna na rzecz członków rodziny).

Z zalegających w aktach niniejszej sprawy dokumentów wynika, że nadzorca po jego ustanowieniu podjął niezwłocznie czynności zmierzające do zabezpieczenia majątku dłużnika polegające m.in. na stawieniu się w dniu 22 maja 2013 r. w siedzibie firmy dłużnika w N., rozpytaniu sąsiadów i poczynieniu ustaleń co do przeniesienia zakładu w inne miejsce. Po przybyciu zaś do zakładu dłużnika w Z. nie został on wpuszczony na jego teren mimo poinformowania pracowników, że czyni to jako Tymczasowy Nadzorca Sądowy (notatka służbowa z 22 maja 2013 r.). Nadzorca podejmował również próby skontaktowania się z dłużnikiem drogą telefoniczną informując jego pracownika o fakcie ustanowienia go nadzorcą i związanych z tym konsekwencjach (notatka służbowa z 23 maja 2013 r.). Nadzorca w swym sprawozdaniu podał, że w dniu 23 maja 2013 r. dłużnik A. R. skontaktował się z nim telefonicznie kwestionując skuteczność zawiadomienia go o ustanowieniu nadzorcy. Natomiast w dniu 24 maja 2013 r. nadzorca w telefonicznej rozmowie uzyskał od dłużnika informację o spłaceniu zobowiązań wobec (...) Sp. z o.o. Od pełnomocnika w/w spółki nadzorca uzyskał jednak informację, że na rachunek wierzyciela wpłynęła kwota 18.000 zł. Dopiero w dniu 4 czerwca uzyskał wiedzę o fakcie wysłania do Sądu przez wnioskodawcę pisma o cofnięciu wniosku o ogłoszenie upadłości wobec spłaty zobowiązań przez dłużnika.

Bezspornie zatem dłużnik konsekwentnie uniemożliwiał nadzorcy realizację czynności do przeprowadzenia, których został on ustanowiony. Zresztą skarżący sam w zażaleniu okoliczność tę przyznał. Nie zmienia to jednak faktu, że nadzorca podjął szereg czynności, możliwych do zrealizowania i uzasadnionych w kontekście braku współdziałania ze strony dłużnika. Wręcz stwierdzić należy, że ewidentny w tej sprawie brak współpracy dłużnika intensyfikował konieczność przedsięwzięcia niewymiernych czasowo czynności zmierzających do wykonania nałożonych przez ustawę obowiązków nadzorczych.

Na marginesie powyższego należy zauważyć także, że wpłat na poczet zobowiązań wobec (...) Sp. z o.o. dokonano w dniach 24, 27 i 29 maja 2013 r. (k. 156-158). Przy czym dłużnik sposób zarachowania tych wpłat wskazał wierzycielowi dopiero w piśmie z dnia 29 maja 2013 r. (k. 159).

Świetle powołanych wyżej okoliczności, zdaniem Sądu Okręgowego, nadzorca był zobligowany do podejmowania czynności zmierzających do zabezpieczenia majątku dłużnika co najmniej do dnia 4 czerwca 2013 r., co też czynił mimo oporu dłużnika.

W konsekwencji, zdaniem Sądu Okręgowego, żądanie tymczasowego nadzorcy sądowego o przyznanie wynagrodzenia w kwocie 2.000 zł oraz zwrot kosztów zawarte we wniosku z dnia 4 czerwca 2013 r. za czynności wyszczególnione w uzasadnieniu tego wniosku znajduje oparcie w treści art. 162 ust. 1 i 2 pr. upadł. i napr. w zw. z art. 38 pr. upadł. i napr., zaś kwota przyznanego przez Sąd Rejonowy wynagrodzenia jest adekwatna do zakresu podjętych przez nadzorcę czynności i nakładu pracy, zwłaszcza w kontekście utrudnień jakie napotkał ze strony dłużnika. Kwota zwrotu poniesionych wydatków znajduje zaś uzasadnienie w rzeczywistości poniesionych przez nadzorcę wydatkach wyszczególnionych w uzasadnieniu jego wniosku.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy podzielił również stanowisko Sądu I instancji w zakresie zwrotu kosztów postępowania na rzecz wierzyciela (...) Sp. z o.o., na które składają się opłata od wniosku - 1.000 zł, wydatki na wynagrodzenie (2.000 zł) i zwrot kosztów (331,75) nadzorcy

w łącznej kwocie 2.331,75 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.800 zł oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Koszty te bowiem – na podstawie art. 32 ust. 2 pr. upadł. i napr. w okolicznościach niniejszej sprawy obciążają dłużnika.

Reasumując – na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i 13 § 2 k.p.c., art. 15 ust. 2 pr. upadł. i napr. oraz art. 35 pr. upadł. i napr.- orzekł jak w sentencji postanowienia.

W przedmiocie kosztów zastępstwa w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł jak w pkt II postanowienia - na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 35 pr. upadł. i napr. art. oraz § 12 ust. 2 pkt. 1 w zw. z § 10 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349, z późn. zm.).